

da vi indførte Remingtongeværet, ansaa man 1,500 Men for at være en meget lang Afstand at skyde paa. Allerede fra den franske Krig og endnu mere fra den sidste tyrkiske Krig har man Erfaring for, at Infanteriet kan udrette meget Betydeligt ved Skud paa betydelig større Afstande, Afstande op til en Fjerdingvei. Komme vi i Krig, ville vi uden Tvivl træffe paa Infanteri, der er bevæbnet med Geværer, som ere indrettede til at skyde paa, om ikke en Fjerdingvei, saa dog 2,500 til 2,800 Men eller saadant, og lige deroverfor vil vort Infanteri staa med Geværer, hvis Viserer kun gaa til 15—1600 Men. Det vil have en af to Ting til Følge, enten at vort Infanteri ikke kan svare paa den Ild, der gives mod dem og altsaa vil lide Tab, som det ikke kan gjengjælde, eller at vore Folk ville give sig til at skyde paa disse store Afstande. Naar Fjenden skyder paa dem, ville de skyde igjen med deres Geværer, hvis Viserer ikke have Afstanden, og Folkene ville altsaa skyde slet og ikke udrette Noget derved. At give 1 Rigsdaler for hvert Gevær, man forandrer til at faae bedre Viserer, anser jeg for at være en forstandig Udgift, og jeg kan derfor ikke Andet end meget stærkt anbefale, at man gaar til denne Udgift. — At Ryttieret maa have Ridekvæpning, det vil sige Sabler, og at det maa have saa mange Sabler, at det fattige Rytteri, som vi have, ikke kommer til at ride paa nøgne Heste, naar det kommer til Stykket, forekommer mig at være indlysende, og at det danske Rige ikke skulde have Naad til at anskaffe 128 Sabler paa een Gang, kan jeg ikke rigtig tro paa. — Feltartillerimateriel af Model 1876 er det en Selsøgte, at jeg meget ønsker maa blive bevilget.

Jeg skal gaa til et Punkt, som allerede i det andet Thing vakte mere Opsigtelse eller Modstand end noget af de andre Punkter. Det er Vædringsforslaget under Nr. 51, som gjælder Opførelsen af et Barakkeetablisement for Feltartilleriet ude paa Amager Fælled. Jeg tror nok, at jeg tør sige, at, hvis vor Armees materielt lider noget eller, rettere sagt, hvis vore Folk lide noget Materielt, er det ved de flette Kaserneringsforhold, vi have navnlig her i Kjøbenhavn, og at hvis man vil gjøre Noget, som kan komme den værnepligtige Befolkning tilgode, og hvis man vil give Penge ud, for at staa den værnepligtige Befolkning behageligere og taaleligere Vilkaar under dens Tjeneste, ville disse Penge ikke kunne bruges bedre end til derfor at staa nye Kaserner. Thi om vi end have nogle gode og nogle brugbare Kaserner, have vi her i Kjøbenhavn en hel Mængde meget flette Kaserner, og hvad der er det Allerværste er, at de Kaserner, vi have, ikke strække til til den Styrke, som vi have inde, og at man som Følge deraf er nødsaget til at bruge et i Fredstid saa fortrinligt Middel som at logere Folk ude i Leir under Telt istedetfor at lade dem bo i Husje.

Dette gjælder navnlig for Artilleriets Vedkomende. Om mindre end 14 Dage vil Artilleriet indfalde sine Rekruter, og Størstedelen af disse vil da blive lagt ud paa Amager Fælled under Telt. Det er den 5te Mai, at Rekrutterne komme ind og skulle tilbringe Mai, Juni, Juli, August og September under Telt — jeg har selv prøvet det, og det kan naturligvis godt lade sig gjøre, men det er en kjølig Tur i Begyndelsen og i Slutningen af Tiden, — og det træffer sig saa meget ubeligere, som det, saaledes som Forholdene stille sig, er nødvendigt at lægge Rekrutterne ud der, og man ikke kan lægge de gamle tjente Folk derud. Rekrutterne komme lige hjemme fra, og ere aldeles uvante med de Forhold, som de komme herind til, og saa hyder man dem endda det mere uante Forhold at skulle ligge i Telt, at skulle ligge 12 eller 16 Mand stuvede sammen i et lille Telt. Man forlanger af Rekrutterne — og vi ere nøbte til at forlange det — meget betydelige legemlige Anstrengelser i den Tid, de gennemgaa Rekruttskolen. Man skulde derfor, naar det paa nogen Maade lader sig gjøre, sørge for, at de fik saa gunstige Forhold i legemlig Henseende for Næsten, som det er muligt at give dem, og dertil hører efter min Erfaring først og fremmest en god Seng og saa nogenlunde taalelig Plads til at kunne røre sig i sin Fritid. Vi bruge, hvad jeg ikke tror bruges i noget andet Land i Kristenheden, at lægge Artilleriets Rekruter ud i Leir, hvor de ligge ganske vist paa nogle Madratser, men paa et Gulv af upløjede Brædder oven paa den fugtige Grønsøer. Det kan ikke være Andet, end at dette Liv maa i høi Grad tage paa Kræfterne. Der stilles alligevel store Fordringer til dem, men man burde ikke stille dem høiere, end man er nødt til. Men dertil kommer saa, at det er ikke saa ganske let at holde Folk til Orden, til Regelmæssighed i deres hele Maade at være paa, og i det Hele til, hvad vi kalde militær Orden, og som vi af mange Hensyn ere nøbte til at lægge megen Vægt paa, naar man har dem liggende stuvede sammen som Sild i en Lønne, 12 til 16 i hvert Telt. Jeg anser derfor disse Rekrutleire for en ven Uting. Der er imidlertid, saaledes som Forholdene ere, ikke Noget at gjøre derved; thi man kan ikke trylle Kaserner frem lige strax. Men det kommer mig for, at man ved at vedtage det Vædringsforslag, som den høitærede Krigsminister har stillet, idetmindste vilde gjøre et Skridt hen imod en noget bedre Ordning. Dette Barakkeetablisement, som her er foreslaaet paa Amager Fælled for Feltartilleriet, vil ganske vist kun komme Feltartilleriet til Gode, — der er andre Artilleri-afdelinger, som fremdeles ville komme til at hjælpe sig med Leiren — men det er ogsaa et Regiment af Feltartilleriet, det andet Artilleriregiment, som er allernøgstigst stillet med Hensyn til sine Indkvarteringsforhold. Det er ganske vist i det andet Thing bleven